

nak, hozzálátunk, persze nem is menekülhetne, a biztonság kedvéért gyorsan le-
cibáltam a gatyáját, és dönteném az ágyra, de ő még előtte, mennyire jellemző ez,
a redőnyhöz szalad, pedig be se látni, azt mondja, neki így nem megy, szemérme-
sebb annál, szerintem meg inkább képtelen átadni magát az érzéseinek, húzná le
a rolót, de ekkor lemerevedik az ablaknál, kihajol, egészen derekig, ott egy fickó,
a túloldalon, érdekes, már máskor is láttam erre, te, nem a főnököd az, innen
felpörög az állókép, tisztára, mint egy kiadós zuhanás, mit keres ez az ablakunk
alatt, ni, hogy bújik, késő, már lebuktál, öcsém, ja, úgy, szóval ezzel, ezzel a sze-
méttel, viszonyod van vele, nem is hiszem el, onnan a ruhák, az aranylánc, a kur-
va életbe, ezt nem gondoltam volna rólad, hogy rohadnál meg, büdös pina, így
bízzon benned az ember, és én akkor már a földön, hopp, egy pofon balról, és
egy, csak a szimmetria kedvéért, jobbról is, úgy, most már egyformán vörös, lihe-
gi a képembe, egyáltalán nem fájt, mert nem jutott el a tudatomig, mi történik,
talán egyedül az volt a furcsa, és csak azt nem értettem, hol bujkált idáig Dénes-
ben ez a vadállat, akivé most vált, mert ez már nem is ő, hanem valaki más, akár
Viking is lehetne, vagy Natália, vagy Rezső, mered rám a kidülledő szemeivel, jé-
zusom, ezekben szerettem én bele valamikor, ez a nagy kék tenger vonzott újra és
újra magához, illetve nem ez, mert, ahogy nézem, ebben a vizenyős, vérerektől
torz tekintetben nyoma sincs már a múltnak, a férfiakban sose bízz, hajtogatta
mindig anyám, ez ugrott be utoljára, mielőtt eszméletem vesztettem.

Nos, megközelítőleg ennyit szerettem volna elmondani.

